

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **C. N.**, narozen X
státní příslušnost: Moldavská republika
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2025, č. j. OAM-694/ZA-ZA15-ZA01-2025,

o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2025, č. j. OAM-694/ZA-ZA15-ZA01-2025, jímž žalovaný vyslovil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný tím, že se jedná o opětovnou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, ve které žalobce uvádí prakticky totožné důvody jako v předchozí žádosti, přičemž v Moldavsku nedošlo v mezidobí od předchozího rozhodnutí ke změně politické situace.
2. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh žalobce odůvodnil tím, že pokud nebude soudem přiznán žalobě odkladný účinek, bude následkem napadeného rozhodnutí žalobce v nejbližší době nucen nedobrovolně vycestovat zpět do Moldavska, kde by v takovém případě byl reálně ohrožen na svém životě, a to s ohledem na fakt, že v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální bezpečnostní situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo. Dle žalobce nelze Moldavsko označit za bezpečnou zemi i v důsledku přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu.
3. Návratem žalobce do Moldavska by došlo k nevratnému procesu, když následné meritorní rozhodnutí soudu o správní žalobě by pak bylo již pouze akademickým rozhodnutím bez možnosti faktického zvrácení vzniklé situace. Žalobce zdůraznil, že pokud by žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebyl odkladný účinek přiznán, pak by to ve svých důsledcích znamenalo pro žalobce nenahraditelnou újmu, když naopak přiznání odkladného účinku se s ohledem na okolnosti případu nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a současně ani není v rozporu s veřejným zájmem. Žalobci tak právními následky napadeného rozhodnutí hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku hrozí třetím osobám. Újma oné intenzity spočívá v existenci hrozby zásahu do ústavního práva žalobce na spravedlivý proces. Žalobci je nutné umožnit alespoň po dobu probíhajícího soudního řízení legální pobyt na území ČR, neboť nepřiznáním odkladného účinku žalobě by žalobce byl ještě v době před vydáním rozhodnutí ve věci samé skutečně nucen opustit území ČR.

4. Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předmětný § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
6. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí

podmínky soud zvažuje, zda zde žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

7. Soud po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
8. Předně soud konstatuje, že v daném případě, kdy bylo řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastaveno podle § 25 zákona o azylu z důvodu dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, není ze zákona žalobě odkladný účinek přiznán (srov. § 32 odst. 2 zákona o azylu). Úmyslem zákonodárce tak bylo v určitých typových případech (jako je i případ žalobce) odkladný účinek žalobě neposkytovat. Soud má za to, že je to jedna ze závažných skutečností, kterou musí v daném případě brát v úvahu.
9. Žalobce v předmětné věci spatřoval hrozící újmu v tom, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě by byl nucen opustit území České republiky, v důsledku čehož by došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces. Soud upozorňuje, že žalobce je v návrhu na přiznání odkladného účinku povinen vylíčit újmu, která mu výkonem napadeného rozhodnutí hrozí; jeho tvrzení musí být dostatečně konkrétní a podrobné, musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá, a vymezení rozsahu újmy. To v daném případě ovšem žalobce neučinil, neboť důvody žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě v předmětné věci prezentuje toliko v obecné rovině, aniž by uvedl konkrétní tvrzení ke své osobě a vznik hrozící újmy prokázal. Žalobce zůstal u obecného tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je způsobilé přivodit mu újmu a přiznáním odkladného účinku nebude dotčena jiná osoba ani narušen veřejný zájem. Žalobce poukázal obecně na špatnou politickou a bezpečnostní situaci v Moldavsku, k čemuž soud uvádí, že shodnou argumentaci uplatnil žalobce již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, kterou se soud zabýval v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 175 Az 5/2024-35, ve kterém neshledal uvedenou argumentaci důvodnou pro udělení mezinárodní ochrany. Zmíněný rozsudek byl aprobován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 10 Azs 76/2025-27. Soud proto nepovažuje za prokázané, že by žalobci při návratu do Moldavska hrozila nějaká újma.
10. Dle názoru soudu žalobce neprokázal, že jeho situace je natolik odlišná od jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, u nichž byla žádost o azyl shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, aby soud mohl přistoupit k tak mimořádnému opatření, kterým je přiznání odkladného účinku žalobě. Přiznáním odkladného účinku žalobě se prolamují účinky pravomocného rozhodnutí, na které je nutno pohlížet jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zrušeno. Soud dále vycházel ze skutečnosti, že výkonem napadeného rozhodnutí není žalobce nucen opustit území České republiky. Primárně je pobyt cizinců upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a žalobce může požádat o některou z forem pobytu podle tohoto zákona, i když mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce tedy nepřiznáním odkladného účinku žalobě nutně nepřijde o kontakt se svým právním zástupcem a možnost účastnit se soudního řízení, nebude tedy nezbytně zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.
11. Pro úplnost soud rovněž připomíná, že i pokud by bylo hypoteticky se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, je v rámci tohoto řízení Policie České republiky povinna

vyžádat si závazné stanovisko o tom, zda je vycestování cizince možné (srov. § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V případě nemožnosti vycestování může cizinec podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu, jež má ze zákona odkladný účinek (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

12. S ohledem na předestřené skutečnosti lze tudíž konstatovat, že v projednávané věci je vyloučeno, aby napadeným rozhodnutím mohla žalobci vzniknout újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí nestanoví žalobci povinnost opustit území České republiky. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 33/2018-39, nebo v usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 362/2017-39.
13. Tvrdit a prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci, který tuto povinnost nesplnil, jelikož svoji žádost o přiznání odkladného účinku dostatečně neodůvodnil.
14. Veden shora uvedeným testem soud dospěl k závěru, že žalobce splnění první podmínky – tedy existenci újmy, jež by mu v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě hrozila – neprokázal. Za těchto okolností proto nebylo ani relevantní posuzovat splnění dalších dvou podmínek. Po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem tudíž soud dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět, a proto jej zamítl.
15. S ohledem na shora uvedené soud podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 8. září 2025

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce